మధ్యాహ్నం... సమయం

ఒంటి గంట కావస్తూంది. ఏప్రిల్ మాసం కావడంతో బయట ఎండ మండిపడుతోంది. గాలి వీసిరినప్పుడల్లా వెచ్చగా ఈ చెవి గాడ్పు ఆ చెవికి వీస్తోంది.

వసారాలో గడపకి ఎదురుగా మంచం వాల్చుకుని కథల పత్రిక చదువుకుంటున్న సావిత్రమ్మ 'ట్రింగ్ ట్రింగ్' మంటూ ఫోను మోగడంతో గభాల్న మంచం దిగి రిసీవర్ తీసింది.

"హలో" అంది.

"హలో. పాండురంగం గారిల్లేనాండీ?"

"అవునండీ"

"ఒకసారి మిసెస్ పాండురంగాన్ని...అదే ఆయన భార్యని పిలుస్తారా? అర్జంట్‌గా మాట్లాడాలి"

"నేను ఆయన భార్యనే మాట్లాడుతున్నానండీ. అర్జంట్ అంటున్నారు. ఏమిటి విషయం?"

"నేనూ, పాండురంగంగారు ఒకే ఆఫీసులో పని చేస్తున్నామండి. పక్క పక్క సీట్లు. నా పేరు ధనంజయరావు. నే నిప్పుడు ఆఫీసు నుంచే మాట్లాడుతున్నాను. ఇందాకా పావుగంట క్రితం మీవారికి హఠాత్తుగా గుండెలో నెప్పి వచ్చిందండి. వ్రాస్తూ, వ్రాస్తూనే టేబిల్ మీద ఒరిగిపొయ్యారు. వెంటనే మేము జాగ్రత్తగా హాస్పిటల్లో చేర్చాం..... సమయానికి వైద్య సౌకర్యం అందడం వల్ల ప్రస్తుతం ఆయన పరిస్థితి బాగానే వుంది. కాని రెండు రోజులపాటు హాస్పిటల్‌లోనే వుండాలన్నారు. మా ఆఫీసువాళ్లు నలుగురు ప్రస్తుతం ఆయన బెడ్ దగ్గరే వున్నారు. కనుక మీరు కూడా వెంటనే బయలుదేరి హాస్పిటల్‌కి వెళ్లండి. నేను ఒక అరగంటలో బయలుదేరి హాస్పిటల్‌కి వస్తున్నాను. గాంధీ హాస్పిటల్. ఎమర్జెన్సీ వార్డ్."

సావిత్రమ్మ కళ్లు రెండూనీటి బుడగలయ్యాయి. గొంతులో దుఃఖం వుండలు చుడుతుంటే ఎలాగో మాటలు కూడదీసుకుంటూ "అన్నగారూ! మరేం భయం లేదు కదా?" అంది.

"మీరు మరీ అంత కంగారు పడద్దు. భయంలేదు అన్నాను కదమ్మా. పోనీ నన్ను బయలుదేరి రమ్మంటారా? అర్జంటు డిస్పాచ్ వర్క్ వుండబట్టి రాలేక పోతున్నాను గాని లేకపోతే నేనే మీ ఇంటికి..."

సావిత్రమ్మ పైటచెంగుతో కళ్లు తుడుచుకుంది.

"అ...బ్బే... వద్దులెండి అన్నయ్యగారు. నేను వెళ్లగల్నులెండి" అంటూ ఫోన్ క్రెడిల్ చేసి 'ఓరి భగవంతుడా' అంటూ దబ్బున నేల మీద చతికిల పడిపోయింది.

భర్తకి రక్తపుపోటు వుంది. ఆరు నెల్ల క్రితం 'మైల్డ్'గా ఒకసారి హార్ట్ ఎటాక్ వస్తే మంచి ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకొని బాగా రెస్ట్ కూడా తీసుకున్నాడు. కాస్త జాగ్రత్తగా వుండమని, భయపడవలసిందేమీ లేదని డాక్టర్ చెప్పారు.

ఆమధ్య డాక్టర్ మెడికల్ చెకప్ చేసి బి.పి. కంట్రోల్ అయిందని, ఇప్పట్లో నొప్పి వచ్చే అవకాశం అసలే లేదని చెప్పారు.

కాని ఇంతలోనే ఆ మాయదారి నెప్పి తిరగబడుతుందని అనుకోలేదు.

పొంగి వస్తున్న దుఃఖాన్ని తమాయించుకుంటూ సావిత్రమ్మ గబగబా లేచి తలుపులన్నీ వేసి, చీర మార్చుకుని, చిన్న చేతి పర్సులో డబ్బు పెట్టుకుని వీధి తలుపు తాళం వేసి గబగబా కాంపౌండ్ గేటు కూడా వేసి వీధిలోకి వచ్చింది.

నాలుగు గదులున్న ఆ ఇల్లు పాండురంగం సొంతానిది. ఆఫీసు లోన్ తీసుకుని కట్టుకున్నాడు. చుట్టూరా కాంపౌండ్ వాల్‌తో ఇంటి ముందు, వెనుక చిన్న చిన్న మొక్కలతో అందంగా ప్రశాంతంగా వుంటుంది. తరచూ పండగలకి పబ్బాలకి పిల్లలు వచ్చి వెడుతుంటారు కనుక చాలదని ఎవరికీ అద్దెకివ్వలేదు.

సావిత్రమ్మ గేటు మూసి రోడ్డు మీదికి వచ్చి సందు మలుపు తిరుగుతుంటే ఖాళీ ఆటో ఎదురుగా వచ్చింది.

గాంధీ హాస్పిటల్‌కి పోనిమ్మని చెప్పి గాభరాగా ఎక్కి కూర్చుంది.

ఆటో క్షణాల్లో వేగం అందుకుంది.

భర్తకి ఎలా వుందో అన్న ఆందోళనతో సావిత్రమ్మ గుండె అంతకంటే వేగంగా కొట్టుకుంటూంది.

మాటిమాటికి నుదురంతా చెమట పోస్తుంటే పమిట చెంగుతో తుడుచుకుంటూంది.

భర్త రూపమే కళ్ళ ముందు కదులుతూంది ఆమెకు.

తీరా లోపలికి వెళ్ళాక ఎటు వెళ్ళాలో తెలియలేదు. హాల్లో ఎవరో నర్స్ పెద్ద ట్రే పట్టుకుని హడావుడిగా వెడుతుంటే గబగబా ఆవిడ దగ్గరకెళ్ళి "సిస్టర్! ఎమర్జన్సీ వార్డ్ ఎక్కడ?" అని అడిగింది.

ఆవిడ ఇంగారు చూసి, రాబోతున్న విసుగుని అదుపుచేసుకుంటూ "అదిగో, ఆ కారిడార్‌లోంచి

తిన్నగా వెళ్ళి పక్కకి తిరగండి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

సావిత్రమ్మ పరుగులాంటి నడకతో గబగబా అటువైపు వెళ్ళింది.

అదుపు తప్పుతున్న ఉద్వేగాన్ని నొక్కి పెడుతూ సావిత్రమ్మ వార్డంతా కలియ చూసింది.

ఎక్కడా భర్త జాడ కనిపించలేదు.

తెలుసున్న ముఖాలు కూడా ఏమీ కనిపించలేదు.

ఒక్క క్షణం ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు.

'గాంధీ హాస్పిటల్ ఎమర్జన్సీ వార్డ్ అని కదా చెప్పాడు! మరి ఆయన నేరేమిటి?'

బిత్తర చూపులు చూస్తూ అయోమయంగా గుమ్మం దగ్గరే నిల్చుండిపోయిన సావిత్రమ్మని చూస్తూ ఒక హెడ్ నర్స్ వచ్చి పరామర్శించింది.

"ఎవరి తాలూకు...ఏమిటి పేషెంట్..."

"ఇది ఎమర్జెన్సీ వార్డు కదా?"

"అవును"

"మావారికి గుండెనొప్పి వచ్చింది. ఇక్కడ చేర్చారని తెలిసి..."

నర్స్ భ్రుకుటి ముడి పడింది.

"గుండెనొప్పా?"

"అవును..."

"ఎప్పుడు చేర్చారు?"

"ఇందాక ఓ గంట క్రితం ... అంటే పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో..."

"పేరు?"

"జి. పాండురంగం. అకౌంట్స్ ఆఫీసు"

"సారీ! ఆ పేరుగల వాళ్ళెవరూ ఇక్కడ గుండె నొప్పితో అడ్మిట్ కాలేదు. ఇవాళ అసలు హార్ట్ పేషెంట్స్ ఎవరూ ఎమర్జెన్సీ వార్డ్‌కి రాలేదు" అంది.

సావిత్రమ్మ అయోమయంగా చూసింది ఒక్క క్షణం.

"కా...కాదు సిస్టరమ్మా! మా వారికి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందని, గాంధీ హాస్పిటల్ ఎమర్జెన్సీ వార్డులో వున్నారని నాకు మావారి ఆఫీసు నుంచి

ఫోనువచ్చింది. నన్ను ఇక్కడికి రమ్మని మావారి కొలీగ్ చెప్తే వచ్చాను" అంది తడబడుతూ.

సిస్టర్ తల అడ్డంగా తిప్పింది.

"నో... ఎక్కడో పొరపాటు జరిగి వుంటుంది. లేక మీకు వచ్చిన ఫోన్‌కాల్ రాంగ్ నంబర్ అయి వుంటుంది. ఉదయం నుంచి ఎమర్జెన్సీ వార్డ్ డ్యూటీ హెడ్ నర్స్‌గా నేను ఇక్కడే వున్నాను. మాకు అసలు ఈ రోజు హార్ట్ పేషెంట్స్ ఎవ్వరూ రాలేదు. ఎందుకైనా మంచిది. మీరు ఒకసారి మీవారి ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి వివరంగా కనుక్కోండి" అంది.

ఇంతలో అక్కడే కాస్త దూరంలో వున్న డ్యూటీ డాక్టర్ అక్కడికి వచ్చి "ఏమిటి సిస్టర్" అన్నాడు.

సిస్టర్ సావిత్రమ్మని చూపించి, విషయం వివరించింది.

సిస్టర్ చెప్పిన మాటే డాక్టరూ చెప్పాడు.

సావిత్రమ్మకి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది.

'అరె! అదేమిటి? ఫోన్‌లో ఆయన స్పష్టంగా తన భర్త పేరే చెప్పి హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందని వివరంగా చెప్పాడే?'

చేసేది లేక వార్డంతా ఇంకొకసారి కలియచూసి అయోమయంగా బయటికి వచ్చింది.

భర్త క్షేమంగా వున్నాడు అనుకోగానే కాస్త వూపిరి తిరిగినట్టుంది.

అయితే ఆ ఫోన్ ఎందుకు వచ్చినట్లు?

ఎవరు చేసినట్లు?

ఆయన పనిచేసే ఆఫీసులోనే పక్క సీటు ఉద్యోగినని చెప్పాడే. మరి ఆయన క్షేమంగానే వుంటే అబద్ధం ఎందుకు చెప్పినట్టు? పోనీ ఆయన ఆఫీసుకి ఫోన్ చేస్తే?

ఊహూ... ఈసారి ఏం వినవలసి వస్తుందో?

అంతకంటే తనే ఆఫీసుకి వెళ్ళటం మంచిది. భగవంతుని దయవల్ల ఆయన క్షేమంగా వుండి, తనకి వచ్చినది రాంగ్ కాల్ అయితే సరిపోతుంది. లేకపోతే విషయం వివరంగా తెలుస్తుంది. అదీకాక వేరే ఏదైనా హాస్పిటల్‌లో అడ్మిట్ చేశారా?

సావిత్రమ్మ మనసులో ఆందోళన పూర్తిగా పోలేదు.

సమాధానం లేని ప్రశ్నలు-సందేహాలు.

భర్తని కళ్ళారా చూస్తేనేగాని ఆందోళన తగ్గేలా అనిపించలేదు. గబగబా రోడ్డు మీదకి వచ్చి ఆటో మాట్లాడుకొని భర్త ఆఫీసు అడ్రస్ చెప్పింది.

అప్పటికి సమయం రెండు గంటలు దాటుతూంది.

ఎండ చెండ్ర నిప్పులు చెరుగుతూంది.

పావుగంటలో ఆటో ఆఫీసు ముందు ఆగింది.

"ఒక్క రెండు నిమిషాలు వుండు. ఇప్పుడే వచ్చేస్తాను" అంటూ ఆటోని వెయిటింగ్‌లో పెట్టి గబగబా ఆఫీసులోకి వచ్చింది. ఆఫీసు గుమ్మం దగ్గర స్టూలు మీద కూర్చున్న అటెండరు

"ఎవరు కావాలి?" అన్నాడు.

"పాండురంగంగారున్నారా?"

"ఉన్నారు. పిలవమంటారా?"

సావిత్రమ్మ ముఖం వికసించింది.

"పిలవండి. అర్జంటుగా మాట్లాడాలి" అంది.

అటెండర్ లోపలికి వెళ్ళి రెండు నిమిషాల్లో పాండురంగాన్ని వెంట పెట్టుకుని వచ్చాడు.

భర్తని చూస్తూనే సావిత్రమ్మ ఆనందంతో గభాల్న వెళ్ళి కౌగలించుకుంది. మళ్ళీ అంతలోనే తనని తాను తమాయించుకుని కొంచెం దూరంగా జరిగింది. సావిత్రమ్మ కళ్ళనుంచి ధారగా కన్నీరు జారిపోతోంది.

ఎన్నడూ రాని భార్య ఆఫీసుకి రావడం, అలా కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకోవడం, ప్యూన్ ఎదురుగానే తనని కౌగలించుకోవడం చూసిన పాండురంగం విభ్రాంతుడయ్యాడు.

"ఏ...మిటి సావిత్రి? ఏమైంది?" అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

"అబ్బే ఏం లేదండి" అంటూనే కన్నీటి మధ్య సావిత్రి జరిగిందంతా భర్తకి చెప్పేసింది.

నివ్వెరపోయాడు పాండురంగం.

"అరే! ఇదంతా ఏదో కథలా వుందే. నాకు గుండెనొప్పి రావటమేమిటి ఇప్పుడే లంచ్ చేసి వస్తుంటేను. అయినా మా ఆఫీసులో నా కొలీగ్స్‌లో ధనుంజయరావు లెవరూ లేరే? ఇదేం చోద్యం చెప్మా? ఇందులో ఏదన్నా మోసం వుందా? లేక రాంగ్‌నంబర్ రిసీవ్ చేసుకొన్నావా? ఇంటికి జాగ్రత్తగా తాళం వేశావా?"

"వేశానండి."

"ఎందుకైనా మంచిది. వుండు. నేను వస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళి ఆఫీసరు పర్మిషన్ తీసుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు.

భర్త ఆటోవాడికి డబ్బు లిస్తుంటే ఆగలేనట్లు గబగబా గేటు తెరుచుకుని తలుపు తాళం తీసి లోపలికి వచ్చింది సావిత్రమ్మ.

డ్రాయింగ్ రూం దాటి పక్కనే వున్న బెడ్‌రూంలోకి అడుగుపెట్టిన సావిత్రమ్మ ఎదురుగా వున్న దృశ్యాన్ని చూస్తూనే కెవ్వున కేకపెట్టింది.

'బెడ్ రూం'లో గోడ మూలన వున్న గోద్రెజ్ బీరువా తలుపులు బార్లా తెరిచి వున్నాయి. అందులోని ఖరీదైన బట్టలన్నీ చెల్లాచెదురుగా నేల మీద కుప్ప పోసినట్లు పడి వున్నాయి.

పై అరలో వున్న సేఫ్‌లాకర్ కూడా బార్లా తెరుచుకుని వుంది.

పది తులాల పలకసర్ల గొలుసు, వంకీల గాజులు, రవ్వల దుద్దులు, ఐదారు వందలు దాచిన క్యాష్ బ్యాగ్, చిన్న చిన్న వెండి సామాన్లు భద్రం చేసిన దంతపు బొట్టుపెట్టె ఏమీ లేవు.

నిండుగా వెండి బంగారాలతో కళ కళలాడే ఆ సేఫ్ లాకర్ ఖాళీగా వెలావెలా బోతోంది.

ప్రాణంకంటే ఎక్కువగా చూసుకునే ఆ నగల పెట్టె లేకపోవడంతో సావిత్రమ్మ గుండె గుభిల్లుమంది.

వీధి తలుపు తాళం వేసింది వేసినట్టే వుంది. కాని వంటగది పెరటి వైపు తలుపు నట్లు జారి, కొక్కేలు వూడి, గడియ కింద పడి సగం చెయ్యి కాలు విరిగిన కుంటివాడిలా వికృతంగా వుంది.

లోపలికి అడుగు పెడుతూనే ఆ దృశ్యాలన్నింటిని చూసిన సావిత్రమ్మ గుండె అదిరినట్లయి కెవ్వున కేక పెట్టింది.

భార్య కేక విని వీధి గేటు భద్రంగా వేస్తున్న పాండురంగం ఒక్క ఉదుటున లోపలికి పరిగెత్తుకొని వచ్చాడు.

గడియలు వూడినట్టు రాలిపోయి వున్న పెరటి తలుపుని, బార్లా తెరిచి వున్న బీరువాని చూడగానే ఏం జరిగిందో, దొంగ ఎంత తెలివిగా ట్రాప్ చేశాడో అర్థం అయ్యింది... ... ... దొంగ సంగతి సరే... ... సావిత్రి... ...!

పరిగెత్తినట్లు ఫోన్ దగ్గరికి వెళ్ళి నెంబరు కలిపి "హలో డాక్టరు వేణూమీరు దయచేసి వెంటనే మా ఇంటికి రావాలి. మా ఆవిడికి హార్టు ఎటాక్ వచ్చింది. సీరియస్, ప్లీజ్ వెంటనే రావాలి" అంటూ ఫోన్ చేసి ఆదుర్దాగా భార్య దగ్గరికి వచ్చాడు.

కాని అప్పటికే సావిత్రమ్మ శరీరం చల్లగా మంచుముక్కలా అయింది. ముఖం అంతా నల్లగా కమిలిపోయింది.

"ఆ..." అని కేక పెట్టినప్పుడు గుండె కలుక్కుమని ఊపిరి అందక వుక్కిరిబిక్కిరై, నోటితో గాలి తీసుకోబోయి విఫలమైనట్టు ఆమె నోరు ఇంకా కొద్దిగా తెరుచుకునే వుంది.

రెప్పపాటులో భరించరాని నరకం అనుభవించినట్టు అస్పష్టమైన వేదన ఇంకా సావిత్రమ్మ ముఖంలో అలా బిగుసుకుని పోయి వుండగానే శరీరంలో నుంచి హంస ఎగిరిపోయింది.

"సావిత్రీ... ... ..." అంటూ భార్య శవం మీద వాలిపోయాడు పాండురంగం. ●

25-8-89 ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక